

Hugo Sánchez, o la tombarella fa figa

Pocs jugadors de futbol han generat tants odis com l'indio del Madrid, l'home de pell de color oliva i educació dubtosa que sembla haver nascut per fer gols i tombarelles i provocar descàrregues d'adrenalina en els seguidors del Barça. Vist de prop, cal reconèixer que Hugo Sánchez té un aspecte ferotge. Tot llavis, mandíbules i celles, el seu rostre —dominat per un espai bru intens immens sota el nas, hàbitat natural d'un bigoti probablement terrible que, si hem de fer cas als etnòlegs, no naix per la condició indígena del nostre convidat— no és exactament un prodigi de bellesa. Si ens l'imaginem en la seva tasca preferida al terreny de joc —escopir als porters i als defenses contraris, a banda de fer-los gols—, la imatge assolix els límits de la fascinació horrible.

Hugo Sánchez pertany a la mena de futbolistes que voldríem veure obligats a fer curssets intensius d'urbanitat. Els que es dobleguen amb gestos de dolor infernal quan l'enemic amb prou faenes li ha fregat el genoll. Els que es llancen a la piscina, impulsats per forces invisibles, confiant que els àrbitres —molts dels quals haurien d'afegir les lents de contacte als cursets d'urbanitat— s'empassaran el gest i correran a cor què vols cap al punt de penal. Els que, i vigilant que la camera de torn no els enquadi o l'àrbitre de les lents de contacte tingui el mateix concepte que ells de la *virilitat*, massacren turmells, claven bótes a les cuixes o colzes als ulls. Els que insulten els contrincants i fan botifarres al públic. Els que simulen estats precomatosos i ferides obertes per perdre temps. Els que trepitgen àrbitres —que, per afegir-hi una mica de Stanislavski, es retorcen de fingit dolor. Els que, abans d'anar cap a la dutxa, es graten les intimitats per fotre's del públic. El futbol, més que cap altre esport, és un autèntic escenari d'innobleses.

Hugo és d'aquesta mena, i prou que n'és conscient. I li agrada. No és estrany, doncs, que més d'un esclafís de riure quan, en el partit contra l'Atlètic de Madrid, envià la pilota gairebé a córner

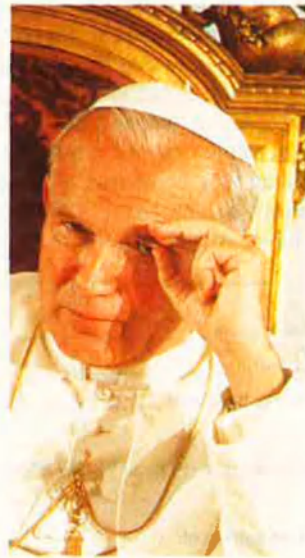

en lloc de clavar-la a la xarxa —com solia fer quan el Madrid no s'arrossegava desconcertat per la Lliga, cada cop que llançava un penal. Suposem que Hugo practica les seves tombarelles cada tant, perquè darrerament no les hi veiem gaire. Potser n'haurà fet alguna al Camp Nou aquest darrer dissabte —però l'indio viu les seves hores baixes, com la resta de la nau blanca, que, com alguns amics seus al govern, no sap què fer per a no morir d'èxit. Cinc lligues seguides amb Hugo escopint i gratant-se bé per haver causat una indigestió, comuna a vencedors i perdedors. El futbol potser agrairà que el mexicà

descansi les seves parts i les seves tombarelles. Hugo no és l'únic. Hi ha massa actors corrent pels estadis, Futre —l'Actor's Studio és una escola de barri per al portuguès volador—, Butragueno —nina trencadissa, àngel eternament a terra—, Stoitskov —turc amb voluntat de cap de turc, Es clar que la festa del futbol inclou totes aquestes servituds. Maradona —el número 1, segons els entesos— és un barrilet menja-gespa que ha convertit la picaresca més infame en glòria. El futbol, com gairebé tot darrerament, s'assembla cada cop més a un abocador d'escombraries.

Albert Mas Giera

El Trivial de la fe. Si algú pensava que el Vaticà i Joan Pau II són uns retrògrads, anava molt equivocat. D'ací a pocs dies un nou joc es posarà a la venda. Es tracta d'una mena de Trivial Pursuit de la fe: el *Cathechic*. La capsa que conté el joc està il·lustrada amb una imatge del papa. És per a quatre jugadors (cada un d'ells és un evangelista) i es tracta d'entrar en una catedral i veure qui en surt primer. Les preguntes: "¿Quin poeta va escriure el 1953 *Semana Santa*? (Aragón), ¿Com s'anomena un candidat al baptisme? (catacumen), etcètera. Malgrat les primeres reticències, el Vaticà a acabat per acceptar el joc i ara el propagadors de la fe ja pensen a convertir-lo en un programa televisiu.

EFE

Curs 1988-89. Exercici del segon parcial de botànica, preparat per la secció de ciència de l'Estudi General de Girona. Pregunta: "En el capítol d'ordenació ecològica, estètica i paisatgística de l'informe previ al projecte de construcció de la variant de Girona (desviació de la carretera N-II), el MOPU proposa la següent relació d'espècies per a plantar (i doncs repoblar) als marges i voreres que quedin malmesos pel nou traçat. Creus que la decisió és encertada?" (després ve el llistat d'espècies en qüestió). La resposta correcta és que no és encertada. Els gironins examinen els plans del Ministeri. ¡Són els millors!

D. UMBERT

OLÍMPIC CIRCUS El futbol, la vigília del dia D Confirmat. El futbol estrenarà els Jocs Olímpics el dia abans de la inauguració, perquè en aquest cas hi havia menys dies que llonganisses si es volia donar temps per a descansar als equips entre fase i fase. El que no està tan confirmat, si el COOB no paga 600 milions de pessetes, és que el Camp Nou sigui escenari de part d'aquest torneig i aculli la final. Núñez, que té la paella pel mànec, s'ha tret de sota la màniga una oferta per a convertir el Camp Nou en un envelat publicitari i en seu de grans concerts durant els Jocs Olímpics i demana una compensació econòmica milionària perquè el Barça acabi tenint vocació de voluntari olímpic.

J. MOREIRA

La crisi rebota a la Vila Olímpica Boixadós ja no ven pisos. Ha deixat de ser el màxim responsable de Nova Icària, SA (NISA), tot i que continua a la Vila Olímpica i a la coordinació de totes les obres del 1992. A la Nova Icària es veu que plou sobre mullat, perquè ara que hi havia nou director general i nova estratègia de venda de pisos, la crisi econòmica comença a fer forat en els possibles compradors. Al preu que estan els crèdits, tenir caseta a primera línia de mar es converteix gairebé en utopia.

Dopatge, exclusives i altres pureses de l'esport olímpic

El més greu no és que Ben Johnson demani 15.000 dòlars (un milionet i mig de pessetes) per concedir mitja hora d'entrevista. El pitjor és que aquest atleta no té absolutament res a dir. En aquest circ olímpic, els nans, a més de créixer, ho fan artificialment i de manera desproporcionada. El CIO diu que volia fer-hi un escarment públic i salvar la puresa de l'esport, en denunciar el medalla d'or de Seül (altres casos de dopatge detectats no es van fer públics) i ha acabat tirant encara més llenya (morbosa) al foc (comercial) de la torxa olímpica.

I ara resulta que aquest bon home (Ben Johnson) cobra aproximadament dos quilets per córrer 50 metres i quedar segon, i gairebé el mateix per explicar en mitja horeta què sent després de tornar a les pistes.

Més que car, és desproporcionat, sens dubte. En primer lloc, perquè acaba cobrant més per allò que fa pitjor (parlar) que no per suar la samarreta. I en segon lloc, perquè entrevistar Ben Johnson, un dels exercicis més cars i depriments que pot practicar un periodista en aquests moments, vol dir acceptar les dures normes del seu representant. És a dir, donar-li abans les preguntes per escrit i no parlar ni un segon de qualsevol tema relacionat amb el dopatge.

Per aquest motiu (el tema econòmic, francament, també hi ha influït lleugerament) EL TEMPS ha decidit no entrevistar Ben Johnson, per molt candidat que sigui a *recordman* de Barcelona'92 i per molt que se'l disputin Sevilla i Barcelona per muntar un gran combat de circ amb Carl Lewis, valorat en 1.000 milions de pessetes en publicitat. Comprar a preu d'or mitja horeta de la vida de Johnson, (amb tota la morbositat d'un ídol de fang i *recordman* en el consum d'anabolitzants) i haver de dissimular i demanar-li la seva opinió sobre les meravelles del gas natural de Barcelona, la versió de Pla interpretada per Flotats, o la mare de Mataró entestada a tenir una filla perquè li renti els plats, és més aviat humiliant. El lector, acostumat al consum de droga dura (acusacions, desa-

Els Jocs segueixen la mateixa evolució que els va fer morir a l'antiga Grècia: l'adoració als vencedors.

D. UMBERT

fiaments, desqualificacions, menyspreus, fantasmades) dels esportistes d'elit, es troba ara amb un Big Ben de 29 anys, que plora després de perdre una cursa i busca desesperadament els braços consoladors de la seva mare.

Es troba amb un angelet que no ha trencat cap plat i que només lamenta no haver guanyat la cursa de 50 metres perquè la volia dedicar a la memòria del seu pare. I per arrodonir la lliçó de moral, el botxí de Johnson en el seu debut ha estat un atleta desconegut, que treballa de policia en la brigada antinarcòtics. Tota una penitència

LA LLIÇÓ DE BARCELONA

Amb permís de les crisis bèl·liques i econòmiques, d'aquest ambient que envolta Ben Johnson se'n pot començar a extreure la lliçó de Barcelona'92. Els Jocs segueixen la mateixa evolució que els va fer morir a l'antiga Grècia, és a dir, l'adoració als vencedors fins a extrems

insospitables. I a sobre, en lloc de poetes grecs encarregats de lloar aquells cossos atlètics avui trobem periodistes especulant sobre anabolitzants cada vegada que apareix un atleta amb els muscles més inflats del compte.

Amb la participació d'ídols de la NBA en el torneig olímpic de bàsquet, la morbositat dels grans atletes i el major desplegament de periodistes de la història, la cacera de l'exclusiva a preus milionaris pot convertir-se també en esport oficial el 1992.

Però no ha de patir ningú. El CIO, com ja ha fet amb altres tipus d'exclusives publicitàries, s'encarregarà de posar pau, i és capaç de convertir-se en àrbitre si els preus es disparen més del compte. Retindrà un percentatge d'aquests ingressos, que lògicament es destinaran a beneficències o exercicis de solidaritats amb comitès olímpics, les consciències podrien respirar tranquil·les: la puresa de l'esport està salvada.

Carles Capdevila